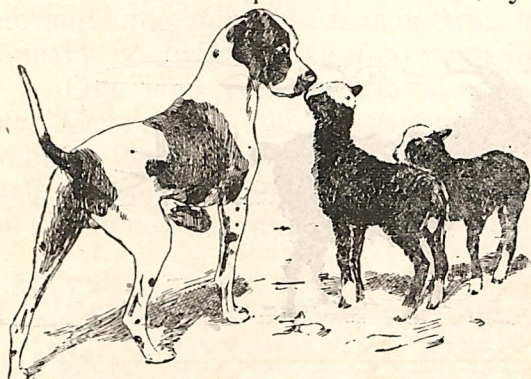

Разказътъ на единъ овчарь.

Прѣди врѣме, хе-е, много отдавна бѣше. Току що постъжихъ младо овчарче. Едва помня денътъ. Дъжделива пролѣтъ. Като изкарвахъ овцитѣ и козитѣ, намѣрихъ край село едно рунтаво кученце. Доста приличаше на мече. Малкиятъ Мечо тръгна съ овцитѣ. Твърдѣ скоро ние се познахме и обикнахме. Той ми стана послѣ най-вѣрния другарь. Оставихъ една овца сирица да го кърми. Тѣй отхранихме бждащия пазачъ. Доиде нова пролѣтъ. Неговата кърмачка си имаше вечъ вакло агънце. Мечо пакъ не забравяше своята кротка мащеха. Всѣкъждѣ я придружаваше, като че искаше да ѝ каже: ти си и моя майка. Но той обичаше сжщо така и нейната миловидна рожба. Наесень баща ми продаде майката. Останаха двама сираци.

Агънцето порасна. То стана хубава, кжсорога,

тънкоруна овчица, а Мечо — едро, зло овчарскокуче. Тѣ и двама непрѣставаха да жалятъ за своята добра майка. Овчицата направихме звѣнчарка.